

De zondvloed

Brahma, de vader van alle wezens, schepper van al het zijn, had zich ter ruste begeven. Toen hij al in diepe slaap was, stroomden nog steeds de heilige toverwoorden van de Veda over zijn lippen. Stil slopen demonen naderbij, pakten ze weg en met het gestolene richtten zij al gauw groot onheil aan. Toen Brahma ontwaakte, besloot hij een machtige watervloed over de aarde te zenden om haar weer schoon te wassen van al het kwaad.

Nu leefde er op aarde een wijze en vrome man, Manu. Hij was koning over een klein volk. Hij oefende zich in strenge zelftucht: hij was gaan staan aan de oever van de zee op één been, met zijn armen omhoog gestrekt en zijn blik onafgebroken gericht op een punt in de verte. Jaar in jaar uit stond hij zo.

Op een dag kwam er een klein visje naar de oever gezwommen. Er gebeurde een wonder : Manu kon horen wat het visje zei: "Grote koning, zei het, ik ben in nood, want in zee verslindt de ene vis de andere en nergens zijn de kleine veilig voor de grotere. Red mij, rechtvaardige koning, dan zal ik je later ook redden als je in nood bent."

Manu zei: "Hoe zou ik je kunnen redden?"

De vis antwoordde: "Haal me uit het water."

Manu tilde het visje behoedzaam uit de zee en legde het op het strand. Toen vulde hij een schaal met water en deed de vis erin. Onmiddellijk begon de schaal een zacht lichtschijnsel te verspreiden, alsof het opeens volle maan was geworden.

Het visje begon te groeien en weldra werd de schaal te klein voor hem. Manu deed hem in een grotere kom, maar het duurde niet lang of ook deze werd te klein. Steeds grotere kommen moesten worden

aangedragen om de vis te kunnen bevatten en tenslotte moest hij in een vijver worden gedaan. Toen hij daarin was, groeide hij nog steeds door. Iedere dag werd hij mooier. Zijn ogen leken op lotusbloemen en zijn lichaam, dat glansde als parelmoer, verspreidde een hemelse geur.

Het duurde niet lang of de vijver werd ook te klein voor de vis en Manu moest hem naar de brede, rustig stromende rivier brengen. Hoe groot de vis ook was, om te dragen was hij zo licht als een veertje. De vis bleef maar doorgroeien, de wijde rivier werd te smal voor hem en uiteindelijk moest Manu hem weer naar de zee terugbrengen.

Al die tijd had de vis niet gesproken. Maar nu de golven hem omspoelden begon hij weer te spreken: "Je hebt gevonden waarop je je blik gericht hebt. De lange beproeving, waaraan je je had blootgesteld, heb je feilloos doorstaan. Daarvoor zal je beloond worden. Luister: Er zijn moeilijke tijden in aantocht. De gehele aardbol zal in beweging komen en bergen en dalen zullen door een geweldige overstroming worden geteisterd. Geen muur of stormdam zal de vloed kunnen keren. De wolken van de hemel zullen naar beneden komen en de aarde met alles wat erop is zal ten onder gaan. Jij moet echter een stevig schip bouwen en het van alle benodigdheden voorzien voor een lange tocht. Vul het met zaden en granen, van elke soort één, en als de dag van de grote vloed is aangebroken, vaar dan weg, tezamen met de zeven heilige leraren der wijsheid. Kijk dan naar mij uit, ik zal voor de kust heen en weer zwemmen. Aan een grote hoorn zul je mij herkennen. Slinger dan zonder dralen een touw om mijn hoorn, zodat ik jullie over de zee naar een ver land kan brengen.

Manu had aandachtig geluisterd en zei: "Wonderbaarlijke heerser over de golven, wat gij hebt bevolen, zal ik gehoorzaam doen." Daarna ging hij heen, bouwde het grote schip zoals de vis had gezegd en bereidde alles voor.

Toen nu de dag van de grote regen, vol donder en bliksem, was aangebroken, ging hij aan boord met de zeven heilige leraren. De wateren begonnen te stijgen en Manu keek uit over de watervlakten om te zien of hij de vis kon ontwaren. En zie, als een berg kwam de vis uit de zee opduiken, gemakkelijk te herkennen aan de hoorn. Toen slingerde Manu het touw om zijn hoorn. Pijlsnel schoot de vis vooruit en trok het schip achter zich aan. Nu eens voerde de tocht hoog over de toppen van de golven heen, dan weer ging het laag door de allerdiepste golfdalen. Het schip was afwisselend omgeven door witte nevels en pikzwarte wolken, het werd getart door stormvlagen en striemende regenbuien, terwijl er overal rondom monsters opdoken uit de golven.

Maar dat alles kon het schip niet deren.

Manu stond daar temidden van woelige golven en spattend schuim en keek onafgebroken naar het glanzende spoor van de vis. Jarenlang duurde de tocht, totdat de hemel weer wat lichter begon te worden. De wereld klaarde op en de top van een berg kwam in zicht. Hieraan bond Manu zijn schip vast. De wateren begonnen te slinken en na verloop van tijd konden allen behouden aan land gaan.

Nu pas herkenden zij wie al die tijd in de gedaante van de vis was schuilgegaan. Het was Brahma. Hij sprak: "Door Manu moeten alle schepselen opnieuw worden gevormd, ieder volgens zijn aard, zoals het door mij is bepaald. Door strenge zelftucht en een nederig gemoed zal hem dat grote werk wel lukken."

Zo geschiedde.

De wereld kwam weer tot leven en kreeg weer kleur. Geurende bloemen kwamen uit de meegebrachte zaden en ontelbaar veel kruiden ontsproten aan de nu weer groene aardbodem.

